

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2015, č. j. 4 A 31/2015 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2015, č. j. CPR-9513-2/ČJ-2015-930310-V240 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 3. 3. 2015, č. j. KRPA-478814-31/ČJ-2014-000022, kterým bylo žalobci – ukrajinskému státnímu příslušníku - dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a kterým byla zároveň stanovena doba v délce jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaný ze spisového materiálu zjistil, že dne 15. 12. 2014 byl žalobce zkontrolován policejní hlídkou, přičemž předložil cestovní doklad s vyznačeným platným výjezdním příkazem č. GA0185346 s dobou platnosti do 13. 8. 2014. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum či oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalovaný uzavřel, že žalobce se nacházel na území České republiky od 14. 8. 2014 do 15. 12. 2014 bez víza

či jiného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil znaky skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

[2] K námitkám žalobce ohledně legálnosti jeho pobytu (kterou žalobce dovozoval ze skutečnosti, že dosud nebylo rozhodnuto a tudíž stále běží řízení o jeho nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu) žalovaný vysvětlil, že žalobce zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 1. 4. 2012. Avšak již dne 2. 3. 2012 vydalo Ministerstvo vnitřní záležitostí č. j. OAM-00410/ZR-2011, kterým bylo toto povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno; rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 6. 2014. Následně byl dne 15. 7. 2014 žalobci vydán výše zmíněný výjezdní příkaz s platností do 13. 8. 2014. Žalovaný přisvědčil žalobci, že podal dne 27. 3. 2012 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem než dosud, vedenou pod č. j. OAM-16517/DP-2012, o které však dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaný vyslovil názor, že podáním této žádosti nevznikla žalobci další fikce pobytu, protože v době jejího podání pobýval na území oprávněně. Účelem ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu, kterého se žalobce v tomto směru dovolával, je podle žalovaného zajistit, aby cizinec, který již na území pobývá a podá oprávněně žádost o vydání nebo prodloužení oprávnění k pobytu, mohl na území setrvat do doby rozhodnutí o této žádosti. Fikce platnosti dosavadního dlouhodobého víza nebo dlouhodobého pobytu je tedy určena k zajištění právní jistoty postavení cizince, který podal příslušnou žádost, přičemž tato žádost nebyla vyřízena v době před uplynutím platnosti jeho dosavadního oprávnění k pobytu, tedy k zajištění kontinuity cizinceva pobytu. Předmětnou žádost přitom shledal jako přípustnou, neboť s ohledem na absenci lhůty pro podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je třeba vycházet z toho, že žádost podaná v době fikce platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu je podána za doby jeho platnosti, neboť zákon o pobytu cizinců stanoví, že za této situace se „vízum (povolení k pobytu) se považuje za platné“.

[3] Žalovaný však upozornil, že na případ žádosti podané v době „pobytu na fikci platnosti pobytu“ se nemůže uplatnit další fikce, resp. fikce platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu, neboť ta se vztahuje pouze na případy, kdy žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je podána v době skutečné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedené v průkazu o povolení k pobytu. Fikci platnosti dosavadního pobytu je možné akceptovat pouze v případech, kdy tato fikce má co prodlužovat (tedy pobyt, který byl aktivní v době podání žádosti). Pokud je ale další žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem podána v době, kdy pobyt cizince je založen již pouze fikcí platnosti dosavadního povolení, nelze hovořit podle žalovaného o tom, že by se mohlo povolení považovat za platné, když platnost tohoto pobytu již uplynula. To, že se původní pobyt cizince považuje za platný na základě žádosti podané v době jeho platnosti, ještě podle žalovaného nemůže znamenat, že na základě žádosti, podané v době fikce tohoto pobytu se původní fikce prodlouží i na řízení o této další žádosti, nebo že podání této žádosti nově zakládá fikci trvání platnosti pobytu. Opačný výklad žalovaný považuje za absurdní, neboť by umožnil účelové zneužívání a prodlužování pobytu cizince na území.

[4] Žalovaný se dále vyjádřil k otázce přiměřenosti správního vyhoštění, přičemž uvedl, že žalobce je zdravý, mladý, svobodný a bezdětný, tudíž mu žádná okolnost nebrání v návratu do domovské země. Žalobce samotný ani neuvedl žádné skutečnosti o své integraci do české společnosti. Uložení správního vyhoštění tedy nebude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce takovou měrou, aby to vylučovalo vyhoštění.

[5] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 17. 4. 2015, v níž tvrdil, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, nadto ji nesprávně právně posoudil. Zdůraznil, že na území České republiky pobýval zcela legálně, neboť nebylo rozhodnuto o jeho

pokračování

žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území dle § 45 zákona o pobytu cizinců, kterou podal dne 27. 3. 2012. Oprávněnost pobytu v takovém případě zakládá podle jeho názoru ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru zdůraznil, že podal žádost v době, kdy disponoval platným oprávněním k pobytu na území, nejde proto o případ, že by žádost podal v době „fikce“ pobytu, ačkoli i to by bylo podle jeho názoru dostatečné. Poukazoval na to, že si žalovaný protičečí, neboť na jednu stranu hovoří o tom, že žádost podal v době fikce pobytu, na druhou stranu souhlasí s tím, že tu měl povolený pobyt až do 1. 4. 2012. Pokud jde o skutečnost, že s ním bylo v době platnosti původního dlouhodobého pobytu zahájeno řízení o zrušení tohoto pobytu z důvodu předložení nesprávného dokladu o ubytování na území, zmínil, že právní moci příslušné rozhodnutí nabylo až dne 23. 6. 2014. Z toho dovozoval, že v době podání žádosti byl oprávněn tuto žádost podat a že zde v danou chvíli pobýval na základě platného dlouhodobého pobytu. Rozlišování žalovaného na „fikce pobytu“, které nezakládají právo podat novou žádost ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nemá podle něj oporu v zákoně.

[6] Žalovaný podle žalobce rovněž nedostatečně zvážil, zda uložení správního vyhoštění není v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, protože nezkoumal, zda takový zásah není nepřiměřený. Dovolával se přitom toho, že měl legitimní očekávání, že za dané situace postupuje v souladu se zákonem, tj. že je oprávněn pobývat na území České republiky. Žalovaný nezvážil, že údajné porušení zákona žalobcem je marginální, nemůže proto představovat proporcionální a dostatečný důvod pro jeho vyhoštění, když takový zásah ovlivní jeho soukromý život, a to zvláště s ohledem na bezpečnostní situaci na Ukrajině. Žalobce proto navrhoval, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 29. 4. 2015. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podle jeho názoru ke všem žalobním námitkám již dostatečně vyjádřil. Trval na tom, že se adekvátně zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[8] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 6. 2015, č. j. 4 A 31/2015 - 29, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a dále rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho zástupce. V odůvodnění soud uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu povoleného do 1. 4. 2012, přičemž v době trvání tohoto povolení k pobytu požádal o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. V takovém případě byla splněna podmínka § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť okolnost, že je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podána nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, (event. do 3 dnů po odpadnutí překážky k jejímu podání) má za následek, že pokud platnost původního víza uplyne před rozhodnutím o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoli žádost byla podána ve lhůtě, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Podmínky citovaného ustanovení tedy byly podle závěru soudu splněny, a to bez ohledu na to, že rozhodnutí o povolení dlouhodobého pobytu vydané do 1. 4. 2012 bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 2. 3. 2012, avšak toto rozhodnutí nabylo právní moci až dne 23. 6. 2014. Soud se neztotožnil se závěrem žalovaného, že se jedná o tzv. „dvojitou fikci“, neboť k údajným absurdním závěrům, kterých se žalovaný obává, nemůže dojít. Fikce platnosti pobytu žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu totiž trvá pouze do pravomocného rozhodnutí o nové žádosti. Protože o žalobcově žádosti, kterou podal dne 27. 3. 2012, nebylo do vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto, má soud za to, že žalobce splnil podmínku fikce povoleného pobytu.

[9] Ohledně žalobcovy námitky dovolávající se nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění soud uvedl, že tato námitka není důvodná, neboť správní orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom nevysvětlil, v čem spatřuje nesprávnost posouzení této otázky správními orgány. Ve vztahu k posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi původu soud odkázal na stanovisko Ministerstva vnitra, podle kterého se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. Toto stanovisko soud považoval za dostatečné, neboť vypovídá o situaci v zemi žalobcova původu. V případě žalobce a jeho návratu do země původu není důvod obávat se toho, že by mu hrozila vážná újma spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tento závěr je podpořen i tím, že žalobce žil na Ukrajině v Zakarpatské oblasti, která není zasažena střety ukrajinských vládních vojsk s povstanci z řad separatistů.

[10] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2015, č. j. 4 A 31/2015 - 29, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 24. 7. 2015, v níž uváděl, že rozsudek napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a žádal dále o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti ze dne 31. 8. 2015 stěžovatel podrobně popsal obsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a uvedl, že městský soud podle jeho názoru nesprávně vyložil ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pokud dovedl tzv. fikci oprávněného pobytu žalobce. Účelem tohoto ustanovení je totiž zajistit, aby cizinec, který již na území pobývá a podá oprávněně příslušnou žádost o vydání nebo prodloužení oprávnění k pobytu, mohl na území setrvat do doby rozhodnutí o této žádosti. Fikce platnosti dosavadního dlouhodobého víza nebo dlouhodobého pobytu je určena k zajištění právní jistoty postavení cizince, který podal příslušnou žádost, a tato žádost nebyla vyřízena v době před uplynutím platnosti jeho dosavadního oprávnění k pobytu, tedy k zajištění kontinuity cizincova pobytu na území. Žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 1. 4. 2012. Ministerstvo vnitra však dne 2. 3. 2012 vydalo rozhodnutí, kterým bylo žalobci zrušeno toto povolení k dlouhodobému pobytu, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 6. 2014. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz s platností do 13. 8. 2014, tudíž žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

[11] Stěžovatel je toho názoru, že na případ žádosti podané v době pobytu na fikci platnosti pobytu se neuplatní další fikce, resp. fikce platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu se uplatní pouze na případy, kdy žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je podána v době skutečné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedené v průkazu o povolení k pobytu. Z ustanovení § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců stěžovateli vyplývá, že fikci platnosti dosavadního pobytu je možné akceptovat pouze v případech, kdy tato fikce má co prodlužovat, tedy pobyt, který byl aktivní v době podání žádosti. Pokud je ale další žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem podle § 45 zákona o pobytu cizinců podána v době, kdy pobyt cizince je založen již pouze fikcí platnosti dosavadního povolení, (dosavadní pobyt byl již zrušen) nelze hovořit o tom, že by se mohlo povolení považovat za platné, když platnost tohoto pobytu již uplynula. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

II. Posouzení kasační stížnosti

[13] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[15] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[17] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[18] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[19] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení městského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Městský soud v Praze se v odůvodnění tohoto rozhodnutí řádně vyjádřil k zákonnosti napadeného rozhodnutí a správně též zjistil skutkový stav věci. Městský soud vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku. Ostatně ani samotný stěžovatel konkrétně neuvádí, z jakého důvodu je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, neboť pouze se ve skutečnosti dovolává toho, že městský soud věc nesprávně právně posoudil.

[20] Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpозději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.“* Podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“*

[21] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná – do 1. 4. 2012. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2012, č. j. OAM-410-7/ZR-2011, však tato povolení žalobce k pobytu bylo zrušeno; proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 6. 2014, č. j. MV-34397-3/SO-2013, jenž nabylo právní moci dne 23. 6. 2014. Přípisem ze dne 23. 1. 2015 Ministerstvo vnitra sdělilo, že žalobce podal dne 27. 3. 2012 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem dle ustanovení § 45 zákona o pobytu cizinců, toto řízení nebylo pravomocně ukončeno.

[22] Mezi účastníky je sporné to, zda se na žalobce uplatní fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že podal dne 27. 3. 2012, tedy ještě před skončením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu další žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území dle § 45 zákona o pobytu cizinců za situace, kdy rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2012 bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu (byť nepravomocně) zrušeno.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců vůbec dopadá na žalobcovu situaci, neboť ten svou žádost ze dne 27. 3. 2012 podal, aby mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než který měl povolen v předchozím povolení k dlouhodobému pobytu. Tuto otázku přitom kladně zodpověděl již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 – 73, v němž soud dospěl k závěru, že *„v případě, že by stěžovatelka pobývala na území České republiky na základě povolení k pobytu (tedy nikoliv víza k pobytu nad 90 dnů), ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by na ni přímo nedopadalo. V tomto případě by však byla nutná jeho analogická aplikace, neboť situace cizince, který pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů, a cizince, který zde pobývá na základě povolení k pobytu, je z hlediska účelu citovaného ustanovení zcela srovnatelná. Není dán žádný legitimní důvod pro rozlišování těchto dvou případů pro účely uplatnění pravidla o zachování titulu k pobytu“*

pokračování

při včasné podání žádosti o dlouhodobý pobyt a uplynutí doby platnosti víza před rozhodnutím o této žádosti. Není ospravedlnitelné, aby osoby pobývající na území České republiky na základě víza byly oprávněny vyčkat rozhodnutí o jejich žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem, kdežto osoby, které zde již pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu, by měly povinnost opustit území České republiky přes existenci včas podané nové žádosti o dlouhodobý pobyt, byť opět za jiným než dosavadním účelem.“ Nejvyšší správní soud proto dospívá k dílčímu závěru, že ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců může být per analogiam aplikovatelné i v případě, kdy cizinec podává žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než který měl povolen předchozím rozhodnutím.

[24] Aplikaci ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stěžovatel odmítá z toho důvodu, že v době podání žádosti dne 27. 3. 2012 neměl žalobce platný, skutečný pobyt, ale jednalo se v jeho případě o tzv. „fiktivní pobyt“, který mu údajně není možné aplikací citovaného ustanovení prodloužit. Stěžovatel totiž poukazuje na to, že předchozí povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci zrušeno, a to rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2012, a není pak důležité, že nabylo právní moci až dne 23. 6. 2014.

[25] Se závěrem stěžovatele, že žalobce měl v době podání své nové žádosti o povolení dlouhodobého pobytu fiktivní pobyt na území České republiky, který mu nelze prostřednictvím aplikace § 47 odst. 2 zákona o pobytu prodloužit, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Z obsahu předloženého správního spisu totiž vyplývá, že v době podání této žádosti, tj. dne 27. 3. 2012 žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu, a to s platností až do 1. 4. 2012. Pro aplikaci citovaného ustanovení je přitom stěžejní, zda v době podání žádosti má cizinec vízum k pobytu nad 90 dnů, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, či nikoli. V posuzované věci je z obsahu správního spisu zřejmé, že tomu tak skutečně bylo, neboť žalobci bylo jeho předchozí povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno až následně, protože příslušné rozhodnutí nabylo právní moci až dne 23. 6. 2014. Skutečnost, že stěžovatel ve věci správního vyhoštění rozhodoval až v roce 2015, na tom ničeho nemění, neboť nelze zpětně tvrdit, že žalobce neměl ke dni podání své žádosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z obsahu správního spisu totiž nevyplývá, že by rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2012 bylo tzv. předběžně vykonatelné, tj. že by již samotným jeho doručením žalobce pozbýval oprávnění k pobytu na území České republiky resp., že od tohoto data zde žalobce pobýval již je na základě tzv. fikce pobytu. Ostatně toto netvrdí ani samotný stěžovatel.

[26] Ke zcela totožnému závěru se ostatně přiklonil i Nejvyšší správní soud, neboť v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79, k velmi obdobné skutkové situaci, kdy cizinec podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu den předtím, než nabylo rozhodnutí o zrušení jeho předchozího víza právní moci, uvedl, že „*správní orgán I. stupně řízení o stěžovatelově žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy proto, že se jeho žádost stala zjevně bezpředmětnou. Již díkce tohoto ustanovení jasně naznačuje, že žádost může splňovat všechny požadované podmínky k okamžiku svého podání, ovšem v průběhu řízení se stane zjevně bezpředmětnou. Otázkou nicméně zůstává, co se rozumí onou „zjevnou bezpředmětností“. Důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam, např. v situaci, kdy žadatel o některé z povolení k pobytu na území ČR posléze získá státní občanství ČR. Obdobně odvolací orgán podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu odvoláním napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví jen tehdy, zjistí-li po té, co mu byl předán spis k rozhodnutí o odvolání, takovou okolnost způsobující zjevnou bezpředmětnost žádosti a nedospeje-li zároveň k závěru, že jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Lze tedy uzavřít, že v nyní posuzované věci zákonné podmínky pro rozhodnutí podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu dány nebyly. Nelze říci, že by pro stěžovatele rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu ztratilo na významu. Ostatně správní orgán I. stupně ani žalovaný nic takového netvrdí, vycházejí naopak v podstatě z toho, že stěžovatelova žádost nesplnila jednu z podmínek, kterou zákon pro její úspěšné vyřízení předpokládal. Ustanovení § 169 zákona o pobytu cizinců, ve znění v roce 2008,*

zakotvovalo některé procesní odchylky od řízení podle správního řádu. Usnesením se podle § 169 odst. 7 písm. d) také zastavilo řízení, jestliže cizinec podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Jedná se o specifickou procesní sankci, která se uplatní v případech, kdy nebyly splněny podmínky dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v okamžiku podání žádosti. Tak tomu ovšem v tomto případě nebylo, stěžovatel k okamžiku podání své žádosti (zvýraznil nyní Nejvyšší správní soud) byl žádost oprávněn podat. Ani cit. § 169 odst. 7 písm. d) tedy neopravňovalo správní orgán I. stupně řízení zastavit.“

[27] Z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud cizinec podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, na níž dopadá ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců, jeho pobyt je na území České republiky oprávněný, až do doby rozhodnutí správního orgánu o této žádosti, byť výsledek tohoto řízení by mohl být ovlivněn právě tím, že v mezidobí bylo zrušeno předchozí povolení k dlouhodobému pobytu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79. Skutečnost, že v mezidobí bylo předchozí rozhodnutí opravňující cizince k pobytu na území České republiky zrušeno, má být řešena v řízení o této nové žádosti cizince, nelze tedy zpětně tvrdit, že cizinec zde pobýval neoprávněně, a je tudíž na místě uložit mu správní vyhoštění. Je totiž věcí správních orgánů, aby byly schopné vydat v řízení o žalobcově žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutí, a nikoli vyčkávat, zda v mezidobí bude cizinci uloženo správní vyhoštění.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele rozhodl meritorně dřív, než uplynula lhůta pro rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o tomto návrhu stěžovatele samostatně nerozhodoval, neboť by to za současného stavu postrádalo smysl.

[30] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalobci pak náklady řízení dle obsahu spisu nevznikly, proto mu nebyla přiznána náhrada nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu